

Çocuk ve Kuzgun

Jane MEADOW

Çocuk ve Kuzgun

Jane MEADOW

Oliver, her zaman diken diken duran dağınık kestane rengi saçlı, küçük, sıska bir çocuktur. Kasabanın kenarındaki, yaşlı bir meşe ağacının dallarını genişçe yaydığı sıcacık bir evde yaşıyordu. Her sabah Oliver, dirsek yamalı mavi örgü kazağını giyip verandada oturur, dünyanın uyanışını izlerdi. Telaşlı karıncalardan süzülen bulutlara kadar her şeyi gözlemlemeyi severdi.

Serin bir sonbahar günü, parlak siyah bir kuş meşe ağacına kondu. Güneşte tüyleri mavi-siyah parlayan bir kuzgundu. Oliver, kanadının ucundaki yıpranmış bir tüyü ve bir bacağına bağlanmış ince kırmızı bir ipi fark etti. Kuzgun başını yana eğdi ve parlak, zeki gözlerle Oliver'a baktı. Oliver onu korkutmamak için nefesini tuttu.

Kuzgun bahçeye uçtu ve yere düşmüş bir elmayı gagalamaya başladı. Elmayı düz bir taşın üzerine yuvarladı ve gagalayarak açtı. Oliver hayrete düştü. "Ne kadar akıllısın," diye fısıldadı. Kuzguna Gölge adını vermeye karar verdi, çünkü karanlık ve sessiz bir gölge gibi hareket ediyordu. O günden sonra Oliver her sabah Gölge'yi izledi ve alışkanlıklarını öğrendi.

Oliver, Gölge ile arkadaş olmak istiyordu ama kuzgunların temkinli olduğunu biliyordu. Bu yüzden veranda korkuluğuna küçük ikramlar bırakmaya başladı: birkaç fıstık, bir parça peynir, parlak bir meyve. İlk gün Gölge uçup gitti. İkinci gün daha yakına geldi. Üçüncü gün bir fıstık kaptı ve yemek için meşe ağacına uçtu. Oliver gülümsedi.

Her sabah Oliver yeni bir ikram ekliyor ve sessizce oturup kitap okuyordu. Gölge onu beklemeye başladı. Bazen veranda korkuluğuna konup yumuşakça ötüyordu. Oliver'ın dedesi Walter pencereden izliyordu. "Anahtar sabırdır," dedi dedesi, nazik gri gözleri pırıldayarak. "Kuzgunlar nezaketi hatırlar." Oliver başını salladı ve ikramlar bırakmaya devam etti.

Bir gün Gölge bahçenin yakınına parlak bir şey düşürdü. Oliver onu aldı. Kırık bir dişli gibi küçük, cilalı bir metal parçasıydı. Ertesi gün Gölge parlak mavi bir boncuk bıraktı. Sonra bükülmüş bir bakır tel parçası. Oliver şaşırdı. Gölge bu hazineleri nereden buluyordu? Ertesi sabah kuzgunu takip etmeye karar verdi.

Oliver güvenli bir mesafede kalarak Gölge'yi ormanın içinden takip etti. Kuzgun, uzun otların arkasına gizlenmiş eski, terk edilmiş bir atölyeye uçtu. Pencereleri kırık ve kapı eğri asılıydı. Gölge bir çatlaktan içeri süzüldü. Oliver içeri baktı ve tozla kaplı raflar, her yere saçılmış aletler ve metal parçaları gördü. Parlak şeylerle dolu bir hazine sandığıydı.

Oliver içeri girmedi. Buranın Gölge'nin özel yeri olduğunu biliyordu. Bunun yerine, Gölge gagasında parlak bir cıvatayla dışarı uçana kadar dışarıda bekledi. Oliver, Gölge'nin atölyeden parlak parçalar toplayıp bahçeye getirdiğini fark etti. Bu bir hediye gibiydi. Oliver'ın göğsünde sıcak bir parıltı hissetti. Gölge hazinelerini paylaşacak kadar ona güveniyordu.

Ertesi gün Oliver, ıvır zıvır çekmecesinde bulduğu küçük, parlak bir anahtar getirdi. Onu veranda korkuluğuna koydu. Gölge anahtarı aldı ve meşe ağacına uçtu. Sonra anahtarı Oliver'ın ayaklarının dibine bıraktı ve öttü. Oliver güldü. "Onu geri mi veriyorsun?" dedi. Gölge başını yana eğdi. Bir oyun gibiydi. Oliver anahtarı aldı ve tekrar uzattı. Gölge onu aldı ve bir yaprağın altına sakladı.

Oliver, Gölge için bulmacalar bırakmaya başladı. Basit bir mandalı olan küçük bir kutunun içine bir ikram koydu. Gölge izledi, sonra gagasıyla mandalı açtı ve ikramı aldı. Oliver sevinçle bağırdı. "Sen bir dahisin!" dedi. Gölge tüylerini kabarttı. Bu oyunu her gün oynadılar. Gölge daha cesur oldu, bazen Oliver'ın çantasına kondu. Oliver'ın nazık sabrı meyvesini veriyordu.

Yağmurlu bir öğleden sonra Oliver verandada oturuyor, biraz yalnız hissediyordu. Gölge korkulukta belirdi ve tüylerindeki suyu silkeledi. Oliver'ın dizine atladı ve oraya parlak bir şişe kapağı bıraktı. Oliver kıkırdadı. "Benim için mi?" diye sordu. Gölge yumuşakça öttü. Oliver içinde sıcak bir dostluğun büyüdüğünü hissetti. Tek parmağıyla Gölge'nin sırtını nazikçe okşadı. Gölge irkilmedi.

Dedesi Walter iki fincan kakao ile dışarı çıktı. "Görüyorum ki bir arkadaş edinmişsin," dedi ve oturdu. Oliver ona Gölge'nin hazinelerini ve bulmacalarını anlattı. Dedesinin yüzü güldü. "Kuzgunlar akıllıdır ve kimin nazık olduğunu hatırlar. Sen tutarlı oldun ve şimdi Gölge sana güveniyor. Bu harika bir şey." Oliver başını salladı ve gurur duydu.

Oliver özel bir ikram getirmeye karar verdi: parlak, kırılmaz bir ayna. Onu verandaya koydu. Gölge kondu ve yansımasına baktı. Tüylerini kabarttı ve öttü, sonra aynaya nazıkçe vurdu. Oliver güldü. Gölge aynayı aldı ve meşe ağacına uçtu, aynayı dalların çatalına sakladı. Oliver, Gölge'nin orada gizli bir zulası olduğunu fark etti.

Ertesi sabah Oliver pencere pervazında küçük, parlak bir taş buldu. Gölge meşe ağacında izliyordu. Oliver el salladı. Gölge kanatlarını çırpı ve aşağı uçtu, omzuna kondu. Oliver kuşun hafif ağırlığını ve pençelerinin gıdıklamasını hissetti. Çok hareketsiz durdu. Gölge yumuşakça öttü, sonra kulağına burnunu sürttü. Bu bir kuzgun öpücüğüydü.

Oliver ve Gölge en iyi arkadaş oldular. Gölge, Oliver'ı bahçeye kadar takip eder ve onun kazmasını izlerdi. Oliver ikramlar bırakır, Gölge de parlak hazineler getirirdi. Bazen Gölge bir arkadaşını, başka bir kuzgunu getirirdi ama her zaman Oliver'a yakın dururdu. Aralarındaki güven her küçük ziyaretle büyüdü ve basit bir merhaba harika bir dostluğa dönüştü.

Oliver, nezaket ve sabrın vahşı bir yaratığı arkadaşına dönüştürebileceğini öğrendi. Güvenin her seferinde küçük bir eylemle inşa edildiğini öğrendi. Ve en güzel keşiflerin paylaşılanlar olduğunu öğrendi. Kanadının ucu yıpranmış ve bacağına kırmızı ip olan akıllı kuzgun Gölge ona bunu öğretmişti. Ve Oliver her gün, ne olur ne olmaz diye bir ikram bıraktı.